

Συνέντευξη στη Λευδιάννα Αλατίνη

COVER
STORY

«Ζόριζα τις καταστάσεις για να γίνουν όπως ήθελα και ας ήξερα από την αρχή που ξεκινούσε κάτι το πώς θα εξελισσόταν...»

Κυκλοφορεί με ξεβαμμένο tζιν, t-shirt και σκούφους. Είναι «χύμα» και ταυτόχρονα και νοικοκύρης. Στα 38 του χρόνια μοιάζει λίγο με αιώνιο φοιτητή, που φάνηται συνέχεια με τον εαυτό του.

Η προσωπική του ζωή μοιάζει συναρπαστική αν και ο ίδιος προτιμά να μη δίνει «στόχο». Ο Γρηγόρης Αρναούτογλου έχει μια «κανονικότητα» στη συμπεριφορά του, δεν θέλει να αποδείξει τίποτα. Είναι όμως αρκετά σταρ για να μη θεωρεί τον εαυτό του σημαντικότερο από κάποιον άλλο άνθρωπο και ακόμα περισσότερο για να μπορεί να ανακαλύπτει τα λάθη του την ώρα που πρέπει. Κι αν όπως λέει του πήρε χρόνο για να το καταφέρει αυτό, τώρα είναι έτοιμος να «ξεβάψει» όλους αυτούς τους φόβους, τις ανασφάλειες και τα χρώματα που κουβαλούσε τόσο καιρό και να αντεπεξέλθει στο σήμερα, όσο επίπονο κι αν είναι...

ΑΡΝΑΟΥΤΟΓΛΟΥ

Γρηγόρης

Sέκα χρόνια μετά την πρώτη μας συνάντηση, βλέπω έναν Γρηγόρη πιο συνειδητοποιημένο, χαλαρό και απαλλαγμένο από άγχο. Τελικά τι τύπος είσαι; Ρος ή κυριλέ;

Είμαι ένας κουστουμαρισμένος τύπος, που από μέσα φοράει t-shirt και τζιν παντελόνι, με τρύπιες κάλτσες και κάτω από το καπέλο αλά Φρανκ Σινάτρα κρύβει ένα σκούφο.

Δεν ένιωσες ποτέ σταρ;

Είναι μεγάλο συζήτηση και έκω περάσει από πολλά στάδια. Το πιο σημαντικό όμως είναι να κοιτάς τι γίνεται μέσα σου και όχι γύρω σου. Η στιγμή που ανακαλύπτεις τα λάθη σου είναι η πιο σημαντική. Μπορώ να τα δικαιολογήσω όλα σε μία πορεία ενός ανθρώπου που ασχολείται με τα κοινά. Εκτός από το να προσβάλω, να κάνω κακό σε άλλον άνθρωπο, πράγματα που δεν έκανα ποτέ και νιώθω περήφανος. Όλα τα άλλα τα πέρασα.

Τι εννοείς όλα τα άλλα;

Να χάσω λίγο τον εαυτό μου, να μην καταλαβαίνω πράγματα που θα ήθελα να τα καταλαβαίνω, πράγματα που είχαν σχέση με μένα.

Το «να χάσεις τον εαυτό σου» είναι ένας ωραίος τρόπος για να μου πεις ότι καβάλησες το καλάμι;

Αν με ρωτήσεις, πιστεύω ότι δεν το καβάλησα ποτέ. Σημασία όμως δεν έχει τι λές εσύ για τον εαυτό σου αλλά οι άλλοι για σένα.

Πόσο εύκολο ήταν να ξαναβρείς, μετά από όλα αυτά που πέρασες, τον εαυτό σου;

Ηταν μία χρονοβόρος διαδικασία, που μου πήρε περίπου μία διετία. Δούλεψα πολύ για να δω τα πράγματα όπως ήταν.

Θεωρείς ότι έγινες καλύτερος άνθρωπος;
Μεγάλη κουβέντα. Θα στα πω μετά από χρόνια ή άσες καλύτερα να τα πουν οι άλλοι.

Στη μέχρι τώρα ζωή σου, για ποια πράγματα δεν είσαι και τόσο περήφανος;

Δεν υπάρχουν πράγματα για τα οποία δεν είμαι περήφανος και το εννοώ. Δεν προσέβαλα, δεν έκανα κακό σε κανένα. Να βοηθήσω ήθελα και όταν καταλάβαινα ότι έστω και από λάθος μου κάπι δημιουργούσε πρόβλημα, προσπαθούσα να το λύσω. Δεν υπάρχει περίπτωση να μην κάνεις λάθη στη ζωή σου. Σε γενικές γραμμές όμως θεωρώ ότι κινούμαι σε ιχνοπεπέστατα.

Και σε προσωπικό επίπεδο;

Είναι μία μεγάλη συζήτηση την οποία πρέπει να κάνουμε ώρες.

Υπάρχουν πράγματα για τα οποία έχεις μετανιώσει;

Θα σου απαντήσω αυτό που μου είπε ο Χιου Χέφνερ όταν τον συνάντησα: «Δεν θα άλλαζα τίποτα. Ούτε και το χτύπημα ενός τηλεφώνου».

Ποιος είναι ο μεγαλύτερός σου φόβος;

Να χάσω τον εαυτό μου και να μη λέω την αλήθεια στον ίδιο μου τον εαυτό. Να αυτοπαραμυθιάζομαι...

Από ό,τι καταλαβαίνω, υπήρξε κάποιο διάστημα που το έκανες αυτό...

Οντως. Για κάποιο διάστημα δεν κοιτούσα τι είχα πραγματικά μπροστά μου, αλλά αυτό που θα ήθελα να είχα. Ζό-

Επίδειξης

ρίζα τις καταστάσεις για να γίνουν όπως εγώ
ήθελα και ας ήξερα από την αρχή που ξεκίνουνές κάτι το πώς θα εξελισσόταν.
«Πόσο θάρρος θέλει να σταθείς μπροστά στον καθρέφτη και να «Ξεβάψεις» τους φύσους σου;», όπως λες και στο βιβλίο σου «Μακιγιαρισμένοι φόβοι» από τις εκδόσεις «Ψυχογιός»;

Κατά διαστήματα στη ζωή μας, όλοι το κάνουμε αυτό. Πόσο θάρρος θέλει για να ξεβάψεις μια ολόκληρη ζωή... Γιατί τα χρώματα που κουβαλάμε πάνω μας δεν είναι μιας μέρας, τα κουβαλάμε πολύ καιρό. Το ντεμακιγιάζ που κάνουμε δεν είναι απλό, όπως αυτό που κάνεις πριν κοιμηθείς. Οταν νιώσεις πραγματικά έτοιμος, πρέπει να «Ξεβάψεις» όλους αυτούς τους φύσους, τις ανασφάλειες, τα χρώματα που κουβαλούσες τόσο καιρό, για να μπορείς να αντεπεξέλθεις και, πίστεψέ με, είναι επίπονο. Πρέπει να πιέσεις πολύ δύνατά το βαμβάκι πάνω στο πρόσωπό σου και αυτό πονάει.

Αλήθεια, πώς προέκυψε η συγγραφή;
Εχει προκύψει εδώ και πολλά χρόνια. Γράφω από μικρό παιδί, ωστόσο η επιθυμία της συγγραφής προέκυψε σε μία συ-

ζήπουση με τον αείμνηστο Ανδρέα Βουτσινά. Μου έδωσε να δω την άλλη πλευρά ενός ανθρώπου που δεν σκέφτεται για το τι γράφει ή για το αν θα έπρεπε να γράφει, αλλά βάζει την ψυχή του κάτω και γράφει. **Βούτηξες όμως κατευθείαν στα βαθιά με το συγκεκριμένο βιβλίο;**
Η αλήθεια είναι ότι έχω τελείωσει κατά 80% κι ένα μυθιστόρημα που γράφω και θα μπορούσα κάλλιστα να ξεκινήσω με αυτό. Ενα μυθιστόρημα μπορεί να είναι καλό ή κακό. Σε κάποιον θα ορίσει, σε κάποιον άλλο όχι. Δεν ήθελα όμως να ξεκινήσω με κάτι εύκολο. Ήθελα να ασχοληθώ με πιο ουσιώδη πράγματα. Να σκοινοβατήσω.

Το έγραψες εκείνα τα δύο χρόνια που προσπαθούσες να τα βρεις με τον εαυτό σου;
Το έγραψα όταν τελείωσαν εκείνα τα δύο χρόνια. Διάβασα πρόσφατα το σχόλιο μιας δημοσιογράφου, που έλεγε ότι δεν έχει αν το βιβλίο του Γρηγόρη είναι καλό, κακό, αριστούργημα. Οτι μετά από έξι χρόνια ψυχοθεραπείας που έκανα γιατί κάθισα και έγραψα ένα βιβλίο; Ξέρεις, Λενδιάννα, από τη μια γέλασσα λίγο γιατί αντιλαμβάνομαι τον τρόπο σκέψης της αλλά από την άλλη σε αυτό το βιβλίο δεν δινώ συμβουλές. Απλά καταθέτω τα πράγματα όπως τα βίωσα εγώ, για να δει και ο υπόλοιπος κόσμος τι μπορεί να βγει μέσα από αυτό.

Κατάθεση ψυχής, δηλαδή...
Δικιά μου και κάποιων ανθρώπων που μου εκμιστηρεύτηκαν πράγματα και μου επέτρεψαν να τα γράψω. Μόνο στην Ελλάδα κάνουν ερωτήσεις του τύπου: «Αυτός είναι παρουσιαστής, τι θέλει και γράφει;» Ε, λοιπόν, δεν κρίνεσαι από το ποιος είσαι με αυτό που γράφεις, αλλά αυτό που γράφεις. Υπήρξαν τεράστιοι συγγραφείς που δεν ήταν μορφωμένοι και έγραψαν απίστευτα πράγματα.

Σε στεναχωρεί αυτή η κριτική;
Γενικά στην Ελλάδα το έχουμε αυτό. Ολοι όμως κρίνονται εκ του αποτελέσματος. Δεν με στεναχωρεί καθόλου, μου φαίνεται

ρήσος

«Οταν δεν τα πηγαίνεις καλά με τον εαυτό σου, ακόμα και το μεγαλύτερο έρωτα να νομίζεις ότι έχεις βρει, θα είσαι δυστυχισμένος»

αστείο και γελοίο. Απλά το λέω για να παρτρύνω τον κόσμο να βρει το θάρρος και να γράψει.

Ρώτησες κάποιον πριν ξεκινήσει να γράφει;

Εχει να κάνει με αυτό που σου είπα με τον Βουτσινά. Οταν του είπα ότι θέλω να γράψω αλλά ντρέπομαι, γιατί όλοι στην Ελλάδα γράφουν, θύμωσε. Μου είπε λοιπόν: «Τι λες, βρε Γρηγόρη, φαντάσου να μου έλεγες ότι όλοι στην Ελλάδα κλέβουν. Γράψε όσο μπορείς και γράψ' τα όλα». Επίσης μου είπε ότι στην Ελλάδα δεν έκλεψαν ποτέ βιβλιοπωλείο αλλά και να συνέβη, πήραν λεφτά και όχι βιβλία. Δες, λοιπόν, τι ωραίο που αικούστηκε σε έναν άνθρωπο, κολοσσό της τέχνης, το ότι θέλω να γράψω βιβλίο. Να νιώθω όσκημα επειδή γράφω; Πάσσο ανότο μπορεί να είναι. Αν ήμουν δημαρχός, θα είχα έναν τοίχο πάνω στον οποίο θα μπορούσαν να γράφουν οι πολίτες όσα νιώθουν. Να μην ντρέπονται να εκφράζονται γιατί ζούμε σε μία χώρα που φοβόμαστε τι θα πουν οι άλλοι για μας.

Μέσα σε αυτή την αλλόκοτη κατάσταση που ζούμε, τι σε εξοργίζει και τι σε κάνει να ελπίζεις;

Με εξοργίζει το ότι τους κανόνες τους βγάζουν άνθρωποι μελαγχολικοί και γκρίζοι και δυστυχώς πέφτουμε στην παγίδα του να πορευόμαστε με αυτούς. Ελπίζω όμως πολύ στα νέα παιδιά, που έχουν πάρει το μήνυμα του θέλω να ζήσω, αλλά δυστυχώς η πολιτική κατάστασης τους έχει τσακίσει.

Έχουμε τους πολιτικούς που μας αξίζουν;
Έννοείται! Μου λένε ακόμα άνθρωποι ότι δεν μπορούν να μην ψηφίζουν το κόμμα που ψήφιζαν γιατί τα κοκάλα του παπούού τους θα τρίζουν. Γ' αυτή τη χώρα μιλάμε.

Υπάρχουν πολιτικοί που μπορούν να κάνουν τη διαφορά;

Άνθρωποι που μπορούν να κάνουν τη διαφορά δεν ασκολούνται με την πολιτική. Οταν αποφασίσουν να μπουν βλέπουν τέτοια σαπίλα και φεύγουν. Δεν είναι ένα υγιές σύστη-

μα που αν μπει ο άλλος, θα κατατροπώσει την αρρώστια. Οταν μπαίνει κάτι υγιές, το σύστημα το σκοτώνει.

Εσύ, ως πολίτης, πού έχεις πάσσει τον εαυτό σου φάσουλ;

Κάνω ένα δικό μου αγώνα, ωραίο και προσωπικό που δεν θέλω όμως να τον πω. Ενώνομαι με όλους τους ανθρώπους και κάνουμε πράγματα μαζί για κάποιους άλλους. Αφήνει ωραία πράγματα αυτή η εκστρατεία σε ανθρώπους.

Γιατί δεν το λες;

Εχω δώσει το λόγο μου. Άλλα όλοι μπορούν να κάνουν κάτι για τους συνανθρώπους μας.

Σου είναι εύκολο να δίνεις credit στον εαυτό σου όταν κάνεις κάτι καλό;

Απλά νιώθω υπέροχα.

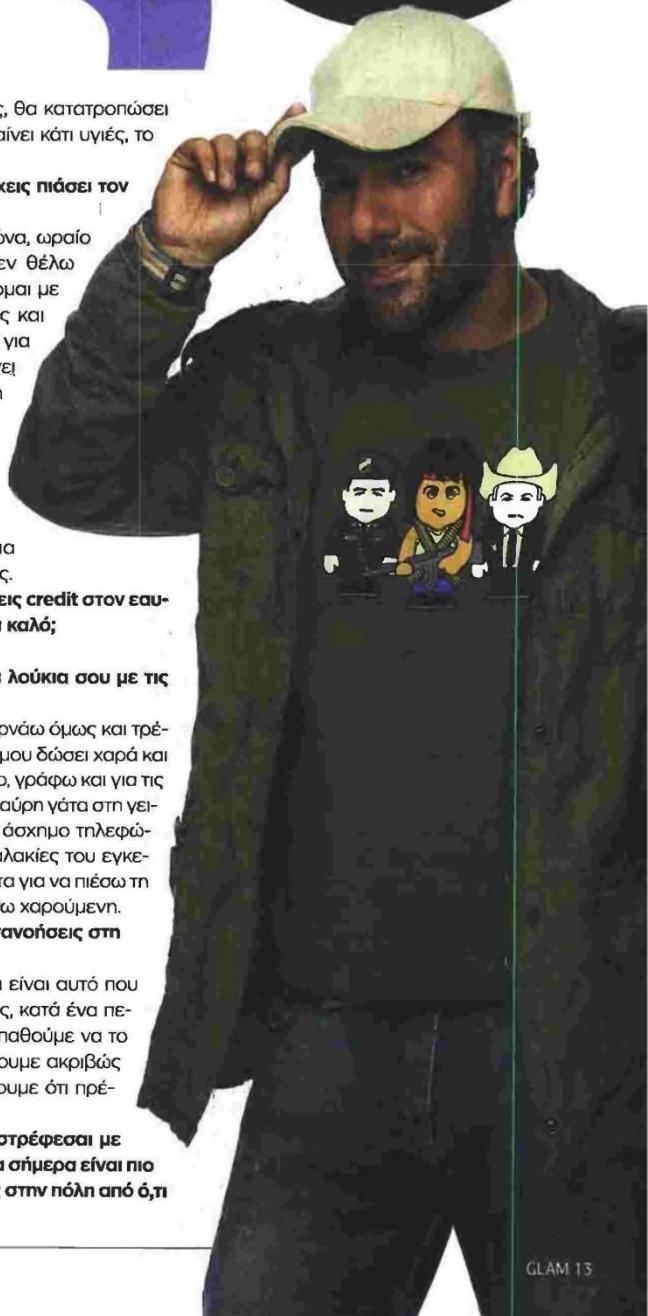
Πόσο συχνά περνάς τα λούκια σου με τις ανασφάλειες;

Καθημερινά. Τα προσπερνά όμως και τρέχω να βρω αυτό που θα μου δώσει χαρά και δύναμη. Μέσα στο βιβλίο, γράφω και για τις προλήψεις. Εχουμε μια μαύρη νάτα στη γειτονιά και όταν είχα ένα άσκημο τηλεφώνημα το έρικνα εκεί. Μαλακίες του εγκεφάλου. Εψάκνα πράγματα για να πιέω τη ζωή μου αντί να την κάνω χαρούμενη.

Τι δυσκολεύεσαι να κατανοήσεις στη ζωή;

Οτι ενώ όλοι ξέρουμε τι είναι αυτό που μας κάνει ευτυχισμένους, κατά ένα περίεργο τρόπο δεν προσπαθούμε να το αποκτήσουμε αλλά κάνουμε ακριβώς τα πράγματα που νομίζουμε ότι πρέπει να κάνουμε.

Ταξιδεύεις και συναναστρέφεσαι με νέο κόσμο. Τα πράγματα σήμερα είναι πιο δύσκολα για τους νέους στην πόλη από ότι στην επαρχία;

«Δεν κρυβόμουν,
απλώς δεχόμουν μια
τρομακτική πίεση
Για να είμαι απόλυτα
ειλικρινής, προσπαθούσα
να κρυφτώ γιατί ήταν
υπερβολικό όλο αυτό
που συνέβαινε»

Γρηγόρης Αρναούτογλου

Υπάρχουν πολλά μέρη στην επαρχία που ο κόσμος βιώνει την κρίση σε πολύ μικρό βαθμό. Βρέθηκα σε ένα χωριό έξω από την Κατερίνη και τρεις μέρες ζούσαμε με προϊόντα του σπιτιού. Οσον αφορά τους νέους ανθρώπους, αυτοί που έχουν επιλέξει να ζουν στην επαρχία είναι πραγματικά ευτυχισμένοι.

Αρκετά όμως με τους θυμούς και τις αγανακτήσεις. Τι σε γαλπινεύει μες στην ελληνική τρέλα;

Μια ωραία παρέα, λίγο τσιουράκι, λίγο ρακί, ένα ποτήρι Μαλαματίνα και καλός μεζές.

Εκείς φλερτάρει με την ανακάλυψη των ορίων σου;

Ναι, ανά τακτά χρονικά διαστήματα για να δω τις αντοχές μου και μέχρι πού μπορώ να φτάσω.

Ενας γάμος είναι εκτός ή εντός των ορίων σου;

Δεν θα ήθελα να μιλήσω γι' αυτό.

Σε παλιότερη συνέντευξή σου πάντως είχες πει ότι είναι ένα ενδεχόμενο που σε ενδιαφέρει να συμβεί στη ζωή σου.

Επειδή το έχω πει πολλές φορές, νομίζω ότι καταντάει πλέον βλακεία να το λέω συνέχεια. Αν είναι να γίνει, θα έρθει από μόνο του. Όλα τα άλλα είναι υποθετικά.

Ο έρωτας τι ρόλο παίζει στη ζωή σου;

Υπήρχαν εποχές που δεν ήμουν ερωτευμένος. Οταν τα πηγαίνεις καλά με τον εαυτό σου, όλες οι εποχές είναι ωραίες. Οταν δεν τα πηγαίνεις, ακόμα και το μεγαλύτερο έρωτα να νοιζείς ότι έχεις βρει, θα είσαι δυστυχισμένος.

Σε έχουν αγαπήσει όσο και όπως θα ήθελες να σε έχουν αγαπήσει;

Αυτή είναι μια ερώτηση που σου έρχεται να απαντήσεις ότι ναι, έχει συμβεί. Το ζήτημα όμως δεν είναι αυτό, αλλά πόσο εμείς έχουμε αγαπήσει τον εαυτό μας. Συνάντησε τον εαυτό μας και γινόμαστε θύτες, θύματα, εισαγγελείς, δικαστές. Πάντα όμως βγάζουμε αθωωτική απόφαση για να συνεχίσει η ζωή μας. Πολλές φορές θα ήθελα να μην αιθωώνω έτσι εύκολα τον εαυτό μου και

να μείνω περισσότερο στις αποφάσεις μου, απλά για να μάθω και να καταλάβω. Δέχομαι πλέον τις ποινές του κατηγορητηρίου πιο σιωπηλά και ουσιαστικά, μπας και σώσω τη συνέχεια στη ζωή μου.

Είσαι πάντως πιο απελευθερωμένος. Αυτό οφείλεται στον άνθρωπο που έχεις δίπλα σου ή απλά ωρίμασες και συνειδητοποίησες ότι δεν έχει νόημα να κρύβεσαι;

Ποτέ δεν κρυβόμουν, απλώς δεχόμουν μια τρομακτική πίεση. «Η, για να είμαι απόλυτα ειλικρινής, προσπαθούσα να κρυφτώ γιατί κάποια στιγμή ήταν υπερβολικό όλο αυτό που συνέβαινε. Και θα σου δώσω ένα παράδειγμα, είμαστε δυο καλοί φίλοι και από την υπερβολική μου αγάπη για σένα, σε παιρνώ κάθε ώρα πλέφωντα για να δω τι κάνεις. Κάποια στιγμή θα σε αναγκάσω να μη μου απαντήσεις. Κάπως έτσι συνέβαινε τότε και με εμένα, που όλοι ήθελαν να μάθουν τι συνέβαινε με τον εκάστοτε δεσμό μου.

Υπήρξαν στιγμές που σε καταπίεσε όλη αυτή η δημοσιότητα της προσωπικής σου ζωής;

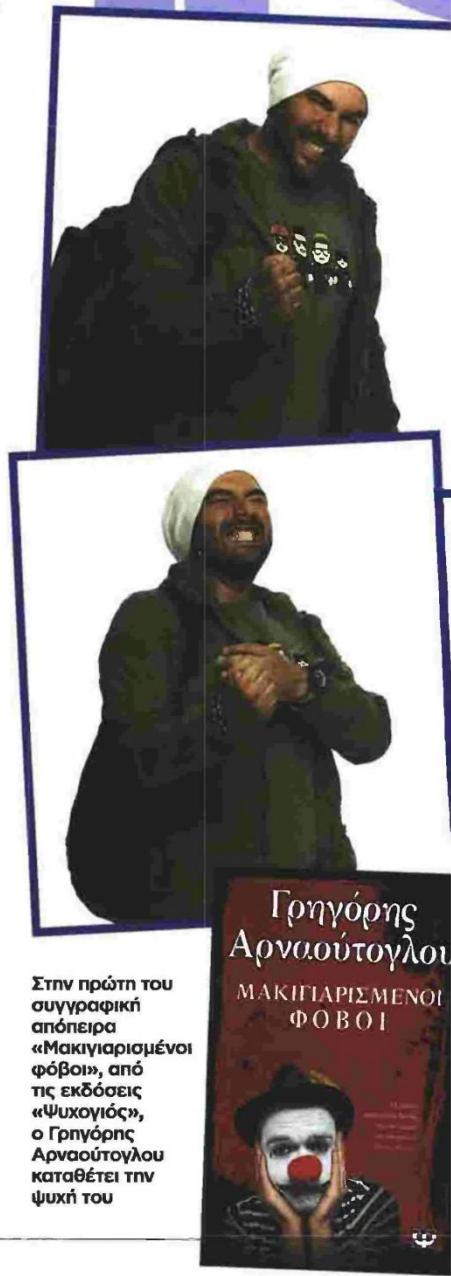
Όλο αυτό δεν με άφηνε να ζήσω. Γιατί ακόμα κι όταν ήμουν μαλωμένος και δεν ήξερα αν αυτό θα έπρεπε να το πω ή όχι, προσπαθούσα να κρατήσω μια ισορροπία, γιατί μπορεί μια-δυο εβδομάδες να μη μιλούσες με τον άλλο ή να είκατε χωρίσει, αλλά πώς να έλεγες έχω χωρίσει, την επόμενη μέρα που όλοι σε ρωτούσαν. Μπορεί να τα ξαναβρίσκατε. Τι πρέπει να κάνεις λοιπόν, να απολογείσαι σαν χωρίστε, δεν χωρίστε, αν μιλάστε στο πλέφωντα; Πραγματικά, δεν μπορώ να σου εξηγήσω τι συνέβαινε...

Τι φοβάσαι όταν είσαι σε μια σχέση, τι πιστεύεις ότι θα μπορούσες να τη διαλύσει;

Τώρα πια νομίζω μόνο το ψέμα, τίποτα άλλο.

Τι πάντα αυτό που σε κέρδισε στη Νικόλ, στη σύντροφό σου;

Δεν θα ήθελα να το σχολιάσω καθόλου. Είναι ένας άνθρωπος εκτός πλεόρασης, που έχει επιλέξει η ζωή της να μην έχει σχέση με τα

Στην πρώτη του συγγραφική απόδειγμα «Μακιγιαρισμένοι φόβοι», από τις εκδόσεις «Ψυχογιός», ο Γρηγόρης Αρναούτογλου καταθέτει την ψυχή του

Ópti

κοινά κι εγώ οφείλω να σεβαστώ αυτή την απόφασή της.

Μήνως τελικά είναι αυτό που σε κέρδισε σε εκείνη;

Δεν ξέρω, δεν το έχω αναλύσει. Το ζήτημά μου έχει να κάνει με τον άνθρωπο και όχι τι κάνει.

Είσαι ερωτευμένος, ευτυχισμένος;

Είμαι ήρεμος. Έχω σταματήσει πλέον τις βαρύδουσες εκφράσεις.

Τελικά είσαι το καλό παιδί κι ο γαμπρός που όλοι οι γονείς συνειρεύονται για τις κόρες τους; Γιατί σε ακολουθεί αυτή η φήμη...

Δεν νομίζω ότι αυτή τη φήμη θα ήθελα να τη

διώξω από πάνω μου για-
τί δεν έχω κάνει κανένα
κακό. Οσοι πιστεύουν
ότι είμαι καλό παι-
δί, τους ευχαριστώ
πολύ.

**Τελευταία φορά που είπες σ'
αγαπώ;**

Πριν από λί-
γες ημέρες,
στον Βασί-
λη Χατζη-
παναγή.

ΣΤΟΝ «ΟΜΟΡΦΟ ΚΟΣΜΟ» ΤΟΥ

Φέτος είσαι και πάλι σππν τηλεόραση με τον «Ομορφό Κόσμο 2».

Η αλθεία είναι όντως διάλεκτα το συγκεκριμένο κόνοσητ. Επέλεξα να επιστρέψω με κάπι που αγαπάω πάρα πολύ κι ας πίερα πόσο δύσκολο είναι. Ο δρόμος δεν έχει συνταγή, δεν ξέρεις τι θα συναντήσεις.

Ουσιαστικά όμως είναι μια δοκιμασμένη συνταγή.

Τα έχω ξανακούσει αυτά περί δοκιμασμένων συνταγών και θεωρώ ότι εί-
ναι μπούρδες. Και δοκιμασμένη συνταγή δέκα χρόνια μετά δεν υπάρχει. Το να βγεις να κάνεις κιαύμιορ με τους ανθρώπους μπορεί να είναι δοκιμασμένο, το τι θα συμπετωπίσεις όμως σε μια ώρα δέκα χρόνια μετά, που αυτή η ώρα βρίσκεται σππν κατάσταση που βρίσκεται, δεν είναι δοκιμασμένο, αλλά απλά μια συνταγή που λες αν θα πετύχει ή όχι.

Η τηλεόραση σου αρέσει;

Την αγαπώ. Ζω είκοσι χρόνια μέσα από αυτή. Δεν έχει βέβαια καμία σχέση με την παλιά ρομαντική τηλεόραση όταν πρωτοξεινούσα τη δεκαετία του '90, όμως έχει μια άλλη μάγεια.

Το οικονομικό σε απασχολεί;

Και βέβαια με απασχολεί γιατί είναι το κυρίως μου εισόδημα όλα αυτά τα χρόνια. Από την τηλεόραση ζω. Αυτή είναι η δουλειά μου, δεν δήλωσα ποτέ κάποιο άλλο επάγγελμα. Τηλεπαρουσιαστής δηλώνω.

Εβγαλες λεφτά από την τηλεόραση;

Εβγαλα χρήματα αλλά όχι τόσα ώστε να πω ότι αύριο σταματάω να δουλεύω. Αυτό δεν γίνεται, δεν έχω τόσα χρήματα και ούτε είμαι από καμία πλούσια οικογένεια.

Αν όμως είκες βγάλει, θα την εγκατέλειπες;

Όχι, με ενδιαφέρει τις δουλειές που κάνω να τις καίρωμαι, να τις αγαπώ και να μη γίνονται μανιακά. Μου αρέσει η τηλεόραση να μην είναι εμμονή αλλά επιλογή.

